

[Holger Andersen.]

Den højtærede Landbrugsminister talte om, at der var to Betæneligheder, der kunde rejse sig overfor Nedsættelsen af det paa-tænkte Udvalg. Nedsættelsen af et Udvalg kunde i Almindelighed betyde, at man skød vedkommende Sag fra sig; det var en nem Maade at slippe for en ubehagelig Sag ved at overlade til andre at befatte sig med de paagældende Anliggender, og saa gik den Tid. Men den højtærede Minister fremhævede samtidig, at dette var ikke Regeringens Synspunkt. Regeringen vilde ikke lukke Øjne og Øren, den vilde fortsætte Arbejdet. Det glædede mig at høre disse Udtalelser. Men det har selvfølgelig ikke været Udvalgets Mening, ikke været nogens Mening, at man ved Nedsættelsen af dette Udvalg skulde lægge Hindringer i Vejen for et rationelt Initiativ fra Regeringens Side paa det administrative Omraade. Alle de Foranstaltninger, der kan træffes fra Administrationens Side paa dette Omraade, bør træffes hurtigt, uanset at dette Udvalg nedsættes. Og efter den højtærede Landbrugsministers Udtalelser føler jeg mig overbevist om, at saadanne Foranstaltninger ogsaa vil blive truffet hurtigt.

Det glædede mig ligeledes at høre, at den højtærede Indenrigsminister vilde tilkalde Repræsentanter for Kommunerne i Grænseegnene, hvor der jo gør sig ganske særlige Forhold gældende, Forhold, som vi ogsaa har haft Lejlighed til at drøfte i Folketingsudvalget.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at Nedsættelsen af det omhandlede Udvalg kunde vække Forventninger, som ikke vil kunne opfyldes, ja, at et Udvalgs Nedsættelse kunde bidrage til Opretholdelsen af Uroen i Sønderjylland. Ja, der kan jo ses forskelligt paa den Ting. Den højtærede Landbrugsministers Forgænger som sønderjydsk Repræsentant her i Tinget, Hr. H. P. Hanssen, har i Gaar Aftes til „Berlingske Tidende“ udtalt det stik modsatte af det, som den højtærede Landbrugsminister nu har sagt. Hr. H. P. Hanssen udtaler nemlig, at Nedsættelsen af et saadant Udvalg vilde være egnet til at dæmpe Uroen i Sønderjylland.

Men hvorom alting er, den højtærede Landbrugsminister erkender jo, at der er særlige Forhold til Stede i Sønderjylland, og navnlig i Grænseegnene. Og den højtærede Landbrugsminister sluttede med at sige, at efter hans Opfattelse kunde et saadant Udvalg gøre sin store Nytte ved at fremskaffe fuldkommen saglige Oplysninger til Sammenligning af Erhvervsforholdene i Sønder-

jylland og i det øvrige Land og specielt ogsaa til Sammenligning mellem de nørre-rydske Amter og de sønderjydske Amter. Hvad der er Motivet til og Formaålet med dette Udvalgs Nedsættelse, er, forekommer det mig, sagt saa tydeligt som overhovedet muligt i Betænkningen. Det hedder her, at

„Udvalget“ — altsaa Folketingsudvalget — „er af den Opfattelse, at det af mange Hensyn er paakrævet at faa en samlet Oversigt over Stillingen indenfor de forskellige Erhverv, og skal i denne Forbindelse minde om det omfattende Materiale, der tilvejebragtes af den sønderjydske Realkreditkommission til Belysning af Landbrugets Forhold.“

Det, det kommer an paa, er at faa Systematik og Metode ind i det hele. Der er et Punkt, hvorpaa Tyskerne har et meget stort Forspring fremfor os Danske, og det er Systematikken, Metodikken og Grundigheden. Tyskerne gaar paa alle Omraader systematisk og grundigt frem; og det vilde ikke være til nogen som helst Skade, om vi paa dette Omraade vilde lære noget af Tyskerne. Her i Landet ynder man jo at benytte Empiriens Metode, Metoden von Fall zu Fall som det byder sig bedst. Og der er ikke Spor af Tvivl om, at for et rationelt Statsstyre i en Grænselandsdel som Sønderjylland, især i saa vanskelige Tider som de nuværende, er denne Fremgangsmaade ikke af det gode, men der er tværtimod den modsatte Fremgangsmaade, den, som bygger paa en systematisk Undersøgelse af Forholdene, den rigtige Fremgangsmaade.

Den højtærede Landbrugsminister sluttede med nogle Udtalelser om Pressen og den Uro, som Pressen skabte om denne Sag. Jeg er ganske enig med den højtærede Landbrugsminister i saa Henseende. Pressen, og ganske særlig den københavnske Presse, vilde sikkert handle forstandigt ved at beskæftige sig mindre, end den gør nu, med alle disse mange Bevægelser og al den Uro, der siges at herske i Sønderjylland. Og naar man i et Aftenblad, „Ekstrabladet“, paa første Side under Overskriften: „Sønderjylland er insolvent!“, kan se sensationelle Udtalelser af „Det nye Slesvig“s to egentlige Ledere, to fremtrædende Tyskere og tidligere Selvstyremænd — ja, de er vist stadig Selvstyremænd — nemlig de Herrer H. C. Lei, Snogbæk, og Hans Hansen, Lille Mommark, om Stillingen i Sønderjylland, maa jeg sige, at en saadan Sensationslyst er i allerhøjeste Grad skadelig. Man stiller sig overhovedet ofte det Spørgsmaal med Hensyn til Pressens Behandling af denne Sag,